

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.130 van 12 februari 2004
in de zaak A.101.794/XIV-2651.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 18 november 1980 en van Slowaakse nationaliteit, op 15 maart 2001 (datum griffiestempel) heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij op dezelfde datum verstuurd;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 januari 2004 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 24 maart 2000 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 25 mei 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 1 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 22 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Slovaaks machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, zou op 24 maart 2000 samen met haar broer XXX, diens vriendin XXX en haar twee minderjarige zussen Slovakije verlaten hebben richting België, waar haar ouders XXX enXXX zich reeds bevonden. Betrokkene zou op 24 maart 2000 in België aangekomen zijn waar ze dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig Slovaaks internationaal paspoort.

Volgens betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd. 22 juni 2000) zou betrokkene Slovakije verlaten hebben omdat ze er problemen had omwille van haar Roma-origine. In de zomer van 1998 zouden betrokkenes broer en ouders aangevallen zijn en betrokkenes vader zou na deze aanval een week in het ziekenhuis gelegen hebben. In juni 1999 zou een klasgenoot van betrokkene met een mes in haar hand gestoken hebben. Betrokkene zou geen klacht bij de politie neergelegd hebben omdat ze schrik had van de persoon die haar had bedreigd. In februari 2000 zouden een aantal personen de ramen van hun woning ingesmeten hebben en daarna zouden ze naar betrokkenes grootmoeder verhuisd zijn waar ze bleven tot aan hun vertrek naar België.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd. 22 juni 2000) niet overeenstemmen met de verklaringen van haar ouders en van haar broer Eduard. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze in juni 1999 met een mes in haar hand gestoken werd en dat ze samen met haar ouders naar de dokter is geweest (zie CGVS p. 2-3). Betrokkene ouders verklaarden op het Commissariaat-generaal niets over deze gebeurtenis wat merkwaardig is aangezien volgens de verklaringen van betrokkene haar ouders toch met haar naar de dokter zouden geweest zijn. Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat, na een aanval op haar broer en ouders in 1998, enkel haar vader een week in het ziekenhuis gelegen heeft (zie CGVS p.3).

Betrokkene ouders verklaarde(n) op het Commissariaat-generaal dat ze toen alle drie (ouders en zoon) voor drie dagen in het ziekenhuis moesten blijven (zie CGVS vader p.8 en CGVS moeder p.2-3). Betrokkene broer verklaarde dat hij na deze aanval de enige was die naar het ziekenhuis is geweest voor verzorging (zie CGVS broer p.3). Vervolgens verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat er in februari 2000 een aanval op hun woning gebeurde waarna ze allemaal naar haar grootmoeder zouden verhuisd zijn waar ze bleven tot aan hun vertrek naar België (zie CGVS p.4). Betrokkene broer verklaarde op het Commissariaat-generaal niets over deze gebeurtenis en verklaarde dat ze pas na het vertrek van hun ouders naar België bij hun grootmoeder zouden gaan wonen zijn (zie CGVS broer p.5).

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkene asielrelaas op substantiële wijze.

Gezien het bovenstaande kan er in hoofdte van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden.

Het door betrokkene neergelegde document (internationaal paspoort) heeft enkel betrekking op de identiteit van betrokkene en wijzigt aldus niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet.

Ook in het kader van de asielprocedures van betrokkene vader XXX, van betrokkene moeder XXX en van betrokkene broer XXX en diens vriendin XXX werden bevestigende beslissingen van weigering van verblijf genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”

2.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert “van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging”, omdat de bestreden beslissing gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden en verzoekster door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het verhoor nooit met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd en derhalve niet de kans heeft gekregen om de vermeende tegenstrijdigheden te weerleggen en er “een eventuele plausibele verklaring” voor te geven;

Overwegende dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat op de Commissaris-generaal vooralsnog geen verplichting rust om de asielzoeker met zijn tegenstrijdige verklaringen te confronteren, zo dit al mogelijk zou zijn tijdens het verhoor; dat de Commissaris-generaal pas nadat hij verzoekster heeft gehoord, de mogelijkheid heeft om haar verklaringen te onderzoeken, ze te vergelijken en te toetsen aan de gegevens van het

administratief dossier; dat een essentieel element van dit dossier het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken is; dat in dringend beroep de gegevens van dit verhoorverslag vanzelfsprekend mogen worden vergeleken met de verklaringen afgelegd door verzoekster op het Commissariaat-generaal, niet in het minst omdat zij het asielrelaas van verzoekster inhouden; dat voor zover dit al mogelijk zou zijn, de confrontatie van verzoekster met haar tegenstrijdige verklaringen voor de Commissaris-generaal ongetwijfeld zou leiden tot zeer verwarde situaties die de rechten van verdediging van de asielzoeker niet zouden ten goede komen, om de eenvoudige reden dat de meeste interviews gebeuren in aanwezigheid van een tolk; dat het tolkwerk erg wordt bemoeilijkt wanneer de asielzoeker in zijn of haar relaas regelmatig wordt onderbroken door de dienstdoende jurist die wijst op de eventuele tegenstrijdigheden; dat een dergelijke methode de asielzoeker zenuwachtig kan maken, wat afbreuk zou kunnen doen aan de coherentie en consistentie van zijn of haar asielrelaas; dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden bovendien de kern van het asielrelaas van verzoekster betreffen en steun vinden in het administratief dossier, zoals blijkt uit de analyse van het tweede middel; dat verzoekster beweert een verklaring te kunnen geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, doch zich beperkt tot de loutere negatie ervan en nalaat voormelde tegenstrijdigheden met concrete gegevens te weerleggen; dat zij hiertoe nochtans de mogelijkheid heeft middels haar verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht; dat zij in essentie aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten de feiten waarop zij haar vrees voor vervolging en haar vlucht uit Slowakije baseert, te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag; dat verzoekster voor het overige in haar middel verwijst naar haar Roma-origine, naar de discriminatie en mishandeling van de Roma's in Slowakije zoals blijkt uit het door haar geciteerde mensenrechtenrapport en naar het feit dat zij omwille van haar origine de bescherming van de Slowaakse autoriteiten niet kan invoeren;

Overwegende dat het Vluchtelingenverdrag aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister

van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen van de asielzoeker uit het dossier; dat de Commissaris-generaal in casu tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag heeft besloten omdat haar verklaringen niet overeenstemmen met de verklaringen van haar ouders en broer omtrent essentiële feiten van haar asielrelaas, zodat de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd; dat de Commissaris-generaal de volgende tegenstrijdigheden ontwaart in de verklaringen van verzoekster en die van haar ouders en broer:

- verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze in juni 1999 met een mes in haar hand gestoken werd en dat ze samen met haar ouders naar de dokter is geweest (verhoorverslag CGVS p. 2-3), terwijl haar ouders op het Commissariaat-generaal niets over deze gebeurtenis verklaarden, hetgeen merkwaardig is, gelet op verzoeksters verklaring dat haar ouders haar naar de dokter vergezelden;
- verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal dat, na een aanval op haar broer en ouders in 1998, enkel haar vader een week in het ziekenhuis gelegen heeft (verhoorverslag CGVS p.3), terwijl haar ouders op het Commissariaat-generaal verklaarden dat ze toen alle drie voor drie dagen in het ziekenhuis moesten blijven (verhoorverslag CGVS vader p.8 en verhoorverslag CGVS moeder p.2-3) en haar broer verklaarde dat hij na deze aanval de enige was die naar het ziekenhuis is geweest voor verzorging (verhoorverslag CGVS broer p.3);
- vervolgens verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal dat er in februari 2000 een aanval op hun woning plaatsvond, waarna ze allen naar haar grootmoeder zouden verhuisd zijn en waar ze bleven tot aan hun vertrek naar België (verhoorverslag CGVS p.4), terwijl haar broer op het Commissariaat-generaal niets over deze gebeurtenis vermeldde en verklaarde dat ze pas na het vertrek van hun ouders naar België bij hun grootmoeder zouden zijn gaan wonen (verhoorverslag CGVS broer p.5);

Overwegende dat verzoekster zich in het tweede middel in essentie beperkt tot het verwijzen naar haar Roma-origine, naar de algemene toestand van de Roma in Slowakije en naar het feit dat zij de bescherming van de Slowaakse autoriteiten niet zou kunnen inroepen omwille van haar origine; dat deze elementen geen afbreuk doen aan de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissing, vermits de vastgestelde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier en niet door verzoekster worden weerlegd; dat verzoekster niet aantoont dat zij omwille van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Slowaakse autoriteiten; dat uit verzoeksters verklaringen integendeel blijkt dat zij geen klacht bij de politie indiende uit angst voor de persoon die haar bedreigde; dat uit het administratief dossier evenmin blijkt dat de Commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan bij het

nemen van de bestreden beslissing; dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar asielrelaas heeft kunnen uiteenzetten op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat zij tevens de mogelijkheid heeft benut om dringend beroep in te stellen bij de Commissaris-generaal en werd uitgenodigd voor een interview op het Commissariaat-generaal; dat zij aldus de mogelijkheid heeft gehad om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de situatie van de Roma in Slowakije op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing; dat hij bovendien heeft rekening gehouden met de diverse verklaringen afgelegd door verzoekster en haar familie en dat hij in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de feiten die de directe aanleiding hebben gevormd voor hun vlucht uit hun land van herkomst; dat de bestreden beslissing derhalve gedragen wordt door pertinente, draagkrachtige en deugdelijke motieven, die steun vinden in het administratief dossier en die niet door verzoekster worden weerlegd; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twaalf februari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.